

РЕШЕНИЕ

№ 1742

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12591** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Е. Е., гражданин на Н. срещу отказ за издаване на виза от 23.11.2021 г., издаден от Трети секретар към Консулската служба на Посолството на Република България в А., Турция, по заявление за издаване на виза № 21004805/27.9.2021 г.

Жалбоподателят твърди, че не е налице основанието за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ доколкото е съпруг на български гражданин при сключен брак на 20.8.2003 г., като от брака има родено дете, български гражданин, родане на 7.7.2004 г. Дирекция „Миграция“ към МВР издава заповед № 5364з-477/29.1.2020 г., с която е отнела правото му на постоянно пребиваване в страната на основание чл. 40, ал. 4 ЗЧРБ. Жалбоподателят доброволно е напуснал страната. При подаване на процесното заявление е извършена проверка, като в резултат ответникът се е позовал на забрана в Ш. информационна система от Република Италия. Твърди, че той е във връзка с водено срещу жалбоподателя съдебно преследване през 2009 г. и към датата на подаване на заявлението забраната е била заличена. По този начин е нарушено и правото на събиране на семейството, както и правото на семеен живот.

Ответникът – Трети секретар към Консулската служба на Посолството на Република България в А., Турция моли жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Представителят на СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза за издаване на дългосрочна виза № 21004805/27.9.2021 г.

Видно от писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ до Главния секретар на МВР от 21.10.2021 г., във връзка с това заявление е извършена проверка, като е установено, че жалбоподателят има забрана за влизане на територията на Шенген на основание въведен на 2.5.2019 г. сигнал- № IT RMPQ51EKBNFMB00001 от италианските власти, със срок на валидност до 2.5.2022 г. Ето защо е направен извод, че жалбоподателят не отговаря на условията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, както и чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ.

Видно от писмо от МВР, дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, цитираният сигнал е такъв по чл. 24 от Регламент 1987/2006 г. Уведомени са от бюро „СИРЕНЕ“, че мярката по сигнала е заповед за експулсиране при нелегално влизане или временен престой, издадена от Префектурата в [населено място], Република Италия. Жалбоподателят има криминални регистрации за трафик на наркотици и незаконна миграция.

Съдът, като взе предвид установеното от относимите по делото писмени доказателства, намира следното от правна страна.

Жалбата е подадена в срок. В нея се излагат твърдения за това, че жалбоподателят е съпруг и баща на граждани на Република България. Ето защо се твърди, че с постановения отказ се препятства възможността семейството да бъде заедно, именно с което се нарушава правото на зачитане на личния и семейния живот на гражданите. С оглед изложените твърдения, както и предвид установеното по делото, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ за обжалваемост на процесния отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). В жалбата се излагат твърдения за нарушаване правото на семеен живот, зачитането на който се гарантира от Европейската конвенция за правата на човека.

Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 22 от 26.6.2018 г. на посланика на Република България в А., Република Турция, в рамките на предоставените му правомощия; спазена е предписаната от закона форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ – жалбоподателят е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

Предвид установеното от писмото на Държавна агенция „Национална сигурност“, съдът намира, че са налице предпоставките на посочената норма, като ответникът е следвало да действа при условията на обвързана компетентност и постанови оспорения акт. В случая и предвид забраната на италианските власти, установена по делото, законът предвижда при издаването на виза, каквато е процесната, превес да има именно националната сигурност и интересите на българската държава, съпоставени с личните интереси и съответно – правото на зачитане на личния и семеен

живот в полза на жалбоподателя.

В този смисъл е и практиката на Съда по правата на човека във вр. с чл. 2, пар. 1 от Протокол 4. Така решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото А. срещу Н., пар. 71 – правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. В този смисъл и решението по делото В. срещу А. от 12 юни 2012 г.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Е., гражданин на Н., роден на 1.3.1972 г., ЕГН [ЕГН] срещу отказ за издаване на виза от 23.11.2021 г., издаден от Трети секретар към Консулската служба на Посолството на Република България в А., Турция, по заявление за издаване на виза № 21004805/27.9.2021 г.

ОСЪЖДА Е. Е., гражданин на Н., роден на 1.3.1972 г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на външните работи сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: